

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **U. S.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 16. října 2015, č. j. MV-107529-4/SO-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. září 2016, č. j. 57 A 139/2015 - 82,

takto:

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. září 2016, č. j. 57 A 139/2015 - 82, a rozhodnutí žalované ze dne 16. října 2015, č. j. MV-107529-4/SO-2015, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši **21.342 Kč** k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1.000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, advokáta, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce podal dne 4. února 2015 žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účasti v právnické osobě. Odbor azylové a migrační politiky

Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydal dne 19. května 2015 rozhodnutí č. j. OAM-3793-24/DP-2015, jímž neprodloužil platnost povolení žalobce k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a na § 37 odst. 2 písm. b), s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce měl v České republice povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – účasti v právnické osobě od 1. března 2013 do 28. února 2015, a to na základě výkonu funkce jednatele společnosti BELLA STAR s.r.o. Během této doby žalobce pobýval na území České republiky v součtu 65 dnů. Podmínkou pro prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účasti v právnické osobě je splnění formální a materiální podmínky, z nichž druhá zahrnuje faktický výkon funkce statutárního orgánu po převážnou dobu platnosti pobytového oprávnění. Tuto podmínku však žalobce nesplňuje, neboť povolení k pobytu využíval pouze formálně a sporadicky. Účel svého pobytu tak bude moci realizovat formou krátkodobých víz. Dopad neprodloužení povolení k pobytu do soukromého a rodinného života žalobce nebude nepřiměřený, neboť jeho manželka a děti žijí v Ruské federaci, další příbuzní (žijící v České republice) jsou občany tohoto státu a žalobce tak mohou bez potíží navštěvovat. Společnost, jejímž jednatelem je žalobce, může nadále řídit druhý jednatel – bratr žalobce, který má v České republice povolen trvalý pobyt.

[2] Odvolání žalobce žalovaná dne 16. října 2015 pod č. j. MV-107529-4/SO-2015 zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaná nejprve správnímu orgánu I. stupně vytkla, že se dostatečně nezabýval otázkou faktického nevykonávání podnikatelské činnosti žalobcem, přičemž samotná délka pobytu na území nemůže být jedinou hodnocenou skutečností z hlediska plnění účelu pobytu žalobce. Následně konstatovala, že délka pobytu žalobce na území České republiky nedosáhla délky pobytu, která se pro povolení dlouhodobého pobytu předpokládá (§ 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). *„I když v rámci řízení nebylo zcela jednoznačně prokázáno neplnění účelu pobytu podnikání ze strany účastníka řízení, s ohledem na krátkou dobu faktického pobytu účastníka řízení na území je však zřejmé, že společnost lze řídit i ze zahraničí“*, což během řízení uznal sám žalobce.

[3] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalované žalobou ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví citovaným rozsudkem zamítl. Žalobní námitce, že správní orgán I. stupně pochybil, když nevedl soupis spisu, krajský soud sice přisvědčil, dospěl však k závěru, že k porušení práva žalobce vyjádřit se k podkladům rozhodnutí v důsledku této vady nedošlo. V další části odůvodnění se krajský soud ztotožnil se závěrem žalované, že žalobce pobýval na území České republiky kratší dobu, než zákon o pobytu cizinců předpokládá pro prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, což zakládá jinou překážku pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) citovaného zákona. Námitce, že se žalovaná nedostatečně zabývala faktickým podnikáním žalobce, krajský soud nepřisvědčil a odůvodnění rozhodnutí žalované v tomto směru označil za vyčerpávající. Žalobce jako cizího státního příslušníka tížila povinnost pobývat na území České republiky výlučně na základě povolení a zároveň povinnost plnit účel, pro nějž mu bylo povolení k pobytu vydáno. Společnost, jejímž jednatelem žalobce je, však může vykonávat svou činnost i bez žalobcovy přítomnosti v České republice, respektive žalobce může využívat krátkodobých víz. Krajský soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované, co se týče výkladu neurčitěho právního pojmu

pokračování

„závažná překážka pobytu na území“, ani s námitkou nedostatečného posouzení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku. Ten odůvodnil nutností opustit území České republiky v důsledku vykonatelnosti rozhodnutí o neprodloužení dlouhodobého pobytu, ačkoli zde pobývá již dlouhou dobu. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu stěžovatel uznal, že k bezprostřednímu opuštění České republiky by byl nucen až ve spojení s rozhodnutím o správním vyhoštění, nemůže však být nucen setrvávat na jejím území nelegálně a tím předcházet újmě, která by mu v souvislosti s vycestováním vznikla. Upozornil rovněž na své právo být přítomen a aktivně se účastnit soudního řízení. Naproti tomu žádné třetí osobě v souvislosti s odkladným účinkem kasační stížnosti újma nevznikne.

[5] V samotné kasační stížnosti stěžovatel namítal nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem a nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů., kterou stěžovatel dovozuje z toho, že krajský soud v podstatě pouze převzal argumentaci z rozhodnutí žalované, aniž by se relevantně vypořádal s žalobními námitkami. Za nepřezkoumatelná označil stěžovatel i rozhodnutí žalované a správního orgánu I. stupně.

[6] Stěžovatel dále zopakoval svou žalobní argumentaci, že skutečnost, že měl pobývat převážně mimo území České republiky, nemůže sama o sobě vést k zamítnutí jeho žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Judikatura, na kterou se správní orgány odvolávaly, na případ stěžovatele nedopadá. Společnost, jejímž jednatelem je stěžovatel, funguje a vykazuje hospodářské výsledky, které jsou mnohem vyšší, než je obvyklé u právnických osob řízených cizinci pobývajících v České republice za účelem podnikání. Pobyt žalobce mimo území České republiky souvisí s jeho podnikáním, s ohledem na předmět činnosti obchodní společnosti se jeví prakticky nezbytným. Z objektivních hospodářských výsledků a z odměn vyplácených stěžovateli je zřejmé, že funkci jednatele skutečně vykonává. Plnění účelu pobytu nelze bez dalšího zaměňovat s pobytem na území České republiky. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že zákon o pobytu cizinců dobu nutnou k plnění účelu pobytu nestanoví, pročez je třeba vždy hodnotit okolnosti konkrétního případu. Ačkoli žalovaná tuto judikaturu ve svém rozhodnutí citovala, závěry tam vyslovenými se neřídila, čímž zatížila své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

[7] Ve správním řízení dále došlo k porušení § 17 a § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, neboť správní spis v době, kdy do něj zástupce stěžovatele v řízení před krajským soudem nahlédl, neobsahoval soupis, v důsledku čehož došlo ke zkrácení stěžovatele na jeho právu seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Krajský soud se však s touto námitkou nevypořádal dostatečně. Totéž platí i pro námitku stran porušení § 3 správního řádu ve vztahu k době pobytu mimo území České republiky, neboť rozhodnutí žalované obsahuje dva rozdílné údaje ohledně jeho délky, což vede k závěru o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu.

[8] Způsob, jakým se krajský soud vypořádal se žalobní námitkou týkající se nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí žalované do jeho soukromého a rodinného života,

stěžovatel označil za nedostatečný, nesprávný a nepřezkoumatelný. Zamítnutím žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu zřejmě došlo k zásahu do života stěžovatele i do chodu společnosti, jejímž je jednatelem. Dle názoru stěžovatele nemůže být pochyb ani o zásahu do jeho rodinného života. Pro všechny uvedené důvody stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaná ve svém vyjádření pouze odkázala na své rozhodnutí a na rozsudek krajského soudu.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[11] Na úvod Nejvyšší správní soud konstatuje, že o věci rozhodl bezodkladně, a proto se návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stal bezpředmětným. Pro upřesnění je nutno dodat, že stěžovatel sice podal kasační stížnost již 25. listopadu 2016, ta však – včetně vlastního návrhu na přiznání odkladného účinku – postrádala jakékoliv zdůvodnění. Stěžovatel byl obratem vyzván k doplnění kasační stížnosti a návrhu na přiznání odkladného účinku (usnesení ze dne 28. listopadu 2016, č. j. 6 Azs 300/2016 - 4, doručené zástupci stěžovatele dne 1. prosince 2016), Nejvyšší správní soud mu však k tomu musel poskytnout zákonnou jednoměsíční lhůtu (§ 106 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)). Stěžovatel vady kasační stížnosti a návrhu na přiznání odkladného účinku odstranil podáním doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 28. prosince 2016, tedy teprve tímto dnem začala běžet pořádková třicetidenní lhůta k rozhodnutí o odkladném účinku kasační stížnosti (§ 73 odst. 4 ve spojení s § 107 s. ř. s.; viz též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. června 2012, č. j. 6 Ads 73/2012 - 17, či rozsudek ze dne 7. prosince 2016, č. j. 6 Azs 249/2016 - 24).

[12] Nejvyšší správní soud musí dát stěžovateli za pravdu, že rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné, a to z důvodu jeho vnitřní rozpornosti. Na straně 5 svého rozhodnutí žalovaná uvedla následující: *„Shledal-li správní orgán I. stupně naplnění skutkové podstaty závažné překážky jako neurčitého právního pojmu rovněž v nemožnosti plnění účelu povoleného pobytu z důvodu nepobývání na území České republiky, nemůže být jedinou hodnocenou skutečností pouze faktická délka pobytu cizince na území, tak jak učinil v napadeném rozhodnutí. Jak vyplývá ze správní judikatury (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 154/2014 - 45 ze dne 3. 7. 2014), povinnost pobývat na území České republiky je pouze jeden z ukazatelů plnění účelu pobytu. Faktické nevykonávání podnikatelské činnosti však nebylo ze strany správního orgánu I. stupně v napadeném rozhodnutí zjištěno v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb. a dostatečně prokázáno. I když nelze v posuzovaném případě shledat neplnění účelu povoleného pobytu z důvodu ne zcela dostatečně zjištěného stavu věci, byla naplněna skutková podstata závažné překážky pobytu na území tím, že účastník řízení nepobýval na území po dobu předpokládanou v § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Toto zjištění bylo v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb. dostatečně prokázáno.“* V další části odůvodnění pak žalovaná uvedla, že *„se neztotožňuje s námitkou účastníka řízení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu“* a že *„i když v rámci řízení nebylo zcela jednoznačně prokázáno neplnění účelu pobytu podnikání ze strany účastníka řízení, s ohledem na krátkou dobu faktického pobytu účastníka řízení na území je však zřejmé, že společnost lze řídit i ze zahraničí.“*

pokračování

[13] V první řadě je třeba odmítnout názor žalované (potvrzený krajským soudem), že doba pobytu cizince na území České republiky kratší než 90 dnů, respektive šest měsíců, předpokládaných ustanovením § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 17. prosince 2015), představuje sama o sobě „jinou závažnou překážku“ bránící prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu cizince za účelem podnikání. Toto ustanovení sice s určitým časovým prvkem v pobytu cizince počítá, spojuje však „oprávnění cizince podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu s jeho úmyslem pobývat na území státu po dobu delší než šest měsíců“, který stěžovatel ve své žádosti deklaroval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. března 2015, č. j. 1 Azs 250/2014 - 37, který se sice vztahoval k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, závěry tam vyslovené lze však zobecnit i na jiné formy dlouhodobého pobytu). V rozsudku ze dne 3. července 2014, č. j. 9 Azs 154/2014 - 45 (na který se odvolávala i žalovaná, aniž by se jím však jakkoli inspirovala) Nejvyšší správní soud konstatoval, že „zákon o pobytu cizinců nestanoví přesně, kolik dnů musí cizinec v rozhodném období pobývat na území České republiky. Posouzení doby pobytu s ohledem na to, zda tím cizinec naplnil účel jím deklarovaného pobytu, záleží vždy na okolnostech případu“. Na toto rozhodnutí navázal Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 3. března 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 - 45, v němž dospěl k závěru, že „účelem pobytu není pobyt samotný, nýbrž účel, pro který byl pobyt povolen. [...] Pobyt na území České republiky během dvouletého období v celkové délce toliko 63 dnů není sám o sobě jiným závažným důvodem ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, a tudíž důvodem pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.“ V řadě dalších rozhodnutí, v nichž Nejvyšší správní soud shledal existenci „jiné závažné překážky pobytu cizince na území“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, přistupovaly ke krátké době faktického pobytu cizince v České republice vždy další okolnosti – jako například skutečnost, že cizinec neplatil sociální pojištění (rozsudek ze dne 8. srpna 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29), společnost cizince neměla žádné příjmy ani majetek (již citovaný rozsudek č. j. 9 Azs 154/2014 - 45), či cizinka popírala členství v družstvu, od něhož povolení k pobytu odvozovala, a dle vlastních tvrzení během pobytu v České republice vůbec nepracovala (rozsudek ze dne 27. září 2013, č. j. 4 As 114/2013 - 35). Oproti tomu stěžovatel v nyní projednávané věci poměrně podrobně popsal výkon své činnosti jako jednatel společnosti BELLA STAR s.r.o., přičemž tuto společnost charakterizoval jako hospodářsky aktivní a dosahující zisku.

[14] Hlavní výtka vůči žalované však směřuje vůči jejím rozporným požadavkům na skutková zjištění o podnikání stěžovatele a navazujícím závěrům. Z výše citovaných částí odůvodnění jejího rozhodnutí je zřejmé, že skutkový stav ve vztahu k faktické podnikatelské činnosti stěžovatele označila za nedostatečně zjištěný, námitku vznesenou v tomto směru stěžovatelem v odvolání však shledala nedůvodnou. Žalovaná také na jednu stranu konstatovala, že faktická délka pobytu stěžovatele na území České republiky nemůže být jedinou hodnocenou skutečností, následně však sama své rozhodnutí postavila výlučně na důvodu, že stěžovatel nepobýval v České republice dostatečně dlouhou dobu. Rozhodnutí žalované tak nelze hodnotit jinak než jako vnitřně rozporné a tudíž nepřezkoumatelné, neboť stěžovateli ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu částečně dává za pravdu, následně to popírá, přičemž dospívá k závěrům, které správnímu orgánu I. stupně předtím sama vytkla.

[15] Jelikož krajský soud nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované nerozpoznal a podrobil je věcnému přezkumu, při němž se navíc ztotožnil se způsobem posouzení věci, který z výše uvedených důvodů nemůže obstát, zatížil nepřezkoumatelností i svůj vlastní

rozsudek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. června 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91).

[16] K dalším námitkám stěžovatele Nejvyšší správní soud uvádí, že zjištěná vada rozhodnutí krajského soudu (žalované) brání jejich vypořádání. Výjimku představuje námitka týkající se absence soupisu správního spisu a porušení práva stěžovatele vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ta se totiž nevztahuje k odůvodnění rozhodnutí žalované, protože část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž byla vypořádána, lze považovat za přezkoumatelnou. Nejvyšší správní soud se v tomto směru ztotožňuje s názorem krajského soudu, že uvedené pochybení správního orgánu I. stupně nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalované, neboť se stěžovatel prostřednictvím svého zástupce s listinami založenými ve spise prokazatelně seznámil.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozsudek krajského soudu trpí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost, neboť krajský soud převzal vnitřně rozporné závěry z rozhodnutí žalované. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo než rozsudek krajského soudu z výše uvedených důvodů zrušit. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. platí, že zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu. V dané věci jsou podmínky pro tento postup splněny, neboť důvod, pro který Nejvyšší správní soud přistoupil ke zrušení rozsudku krajského soudu, má původ již v rozhodnutí žalované; krajský soud by tak v dalším řízení neměl jinou možnost, než rozhodnutí žalované zrušit a věc jí vrátit k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud proto v souladu se zásadou procesní ekonomie podle § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[18] Žalovaná po zrušení svého rozhodnutí zohlední východiska, jež jí v odůvodnění tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud přdestřel. Především se zaměří na otázku, zda správní orgán I. stupně zjistil skutkový stav v dostatečném rozsahu, a to zejména s ohledem na posouzení, zda žalobce během svého dosavadního pobytu na území České republiky plnil jeho účel, tedy zda fakticky vykonával podnikatelskou činnost.

[19] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[20] Stěžovatel, který měl v řízení plný úspěch, uhradil soudní poplatek 5.000 Kč za podání kasační stížnosti (položka 19 přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů). V řízení před krajským soudem uhradil stěžovatel 3.000 Kč za podání žaloby [položka 18 bod 2 písm. a) přílohy k zákonu o soudních poplatcích] a 1.000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby (položka 20 přílohy k zákonu o soudních poplatcích).

pokračování

[21] Stěžovatel byl v řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátem. Ze spisů vyplývá, že v řízení před městským soudem učinil právní zástupce dva úkony právní služby – sepis a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a účast na jednání dne 27. září 2016 [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že advokát zastupující stěžovatele v řízení před krajským soudem jej zastupoval již ve správním řízení; v této věci tedy není na místě přiznávat odměnu za převzetí a přípravu právního zastoupení. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce stěžovatele jeden úkon právní služby, a to sepis a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], celkem tedy učinil tři úkony právní služby podle advokátního tarifu. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5, aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3.100 Kč, k níž je podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu třeba přičíst 300 Kč na úhradu hotových výdajů. Ze spisu krajského soudu plyne, že zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se výsledná částka zvyšuje o 21% daň z přidané hodnoty na celkových 12.342 Kč.

[22] Celková náhrada nákladů řízení pro stěžovatele tedy představuje částku 21.342 Kč. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

[23] Žalovaná ve věci neměla úspěch, náhrada nákladů řízení jí tudíž nenáleží.

[24] Jelikož Nejvyšší správní soud o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodoval (srov. bod [11] odůvodnění tohoto rozsudku), vrací stěžovateli zaplacený soudní poplatek za tento návrh ve výši 1.000 Kč, a to ve lhůtě podle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. ledna 2017

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu